

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 17/2021-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Stankom, Obrody 25, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 26, čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a porušenia čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 10 a čl. 46 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 11 Charty základných práv Európskej únie rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 S 30/2018 z 29. januára 2019 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžik 5/2019 zo 16. januára 2020 a im predchádzajúcim postupom, ako aj základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžik 5/2019 zo 16. januára 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. apríla 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 26, čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenia čl. 142 ods. 3 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 10 a čl. 46 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 11 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 S 30/2018 z 29. januára 2019 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžik 5/2019 zo 16. januára 2020 (ďalej aj „rozsudok najvyššieho súdu“) a im predchádzajúcim postupom, ako aj základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžik 5/2019 zo 16. januára 2020.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol žalobcom v konaní o preskúmanie rozhodnutia ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerka spravodlivosti“) č. k. 295/2018-42-II zo 16. januára 2018, ktorým bol zamietnutý rozklad podaný sťažovateľom a bolo potvrdené rozhodnutie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) ako prvostupňového orgánu verejnej správy, na základe ktorého sťažovateľovi nebola sprístupnená informácia v časti požadovaného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Hulea proti Rumunsku, sťažnosť č. 33411/05 v slovenskom jazyku. V časti požadovaného rozhodnutia ESLP Danev proti Bulharsku, sťažnosť č. 9411/05 ministerstvo poskytlo sťažovateľovi toto rozhodnutie v tlačenej podobe v originálnom francúzskom znení.

3. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 S 30/2018 z 29. januára 2019 žalobu sťažovateľa zamietol s odôvodnením, že jeho právo na prístup k informáciám o rozhodovacej činnosti ESLP je zabezpečené zverejňovaním všetkých rozsudkov ESLP v databáze HUDOC na oficiálnej internetovej stránke. Sťažovateľom požadovanú informáciu – rozhodnutie ESLP vo veci Hulea proti Rumunsku v slovenskom jazyku ministerstvo nemá k dispozícii, a preto ju podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „infozákon“) nemusí sprístupniť.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 Sžik 5/2019 zo 16. januára 2020 zamietol s konštatovaním, že ministerstvo postupovalo správne, pokiaľ vzhľadom na skutočnosť, že nedisponuje predmetným rozhodnutím, uviedlo, že nie je možné od neho spravodlivo požadovať, aby v záujme vybavenia žiadosti sťažovateľa vyhotovovalo preklad do jazyka zvoleného sťažovateľom.

5. Sťažovateľ považuje závery krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu v ich rozhodnutiach za neodôvodnené, arbitrárne a z ústavného hľadiska neutržateľné.

6. K povinnosti ministerstva poskytnúť požadovanú informáciu sťažovateľ uviedol, že ministerstvo mohlo obmedziť sprístupnenie informácie týkajúcej sa rozhodovacej činnosti medzinárodného súdneho orgánu alebo takú informáciu nesprístupniť len vtedy, ak by jej sprístupnenie zakazovali osobitné predpisy, a preto je rozhodnutie ministerstva v rozpore s čl. 26 ústavy.

7. K porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ namietal, že najvyšší súd sa jeho námietkou o porušení čl. 10 dohovoru a § 16, čl. 3 a čl. 5 smernice 2003/98/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 17. novembra 2003 o opakovanom použití informácií verejného sektora (ďalej len „smernica“) vôbec nezapodieval.

8. Neposkytnutie požadovanej informácie je podľa sťažovateľa aj v rozpore s čl. 10 dohovoru, pretože zverejňovanie rozhodnutí ESLP je vo verejnom záujme, najmä ak ide o rozhodnutia, ktoré môžu zásadným spôsobom ovplyvniť rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov. V rámci povinnosti Slovenskej republiky presadzovať všeobecné opatrenia, ktoré zabránia porušovaniu práv ďalších osôb, bolo povinnosťou ministerstva sprístupniť sťažovateľovi žiadajú informáciu vo forme rozhodnutia ESLP v slovenskom jazyku, pretože medzi všeobecné opatrenia patrí aj publikovanie predmetných rozhodnutí v právnických periodikách, ich zasielanie príslušným orgánom či vzdelávanie orgánov verejnej moci vrátane súdov v oblasti judikatúry. Rozhodnutiam ESLP priznáva normatívne pôsobenie aj ústavný súd, a preto je povinnosťou ministerstva tieto rozhodnutia rozširovať a sprístupňovať. Sťažovateľom požadované rozhodnutie ESLP má interpretačnú záväznosť a významne zasahuje do výkladu právnych predpisov týkajúcich sa antidiskriminačnej legislatívy.

9. Sťažovateľ ďalej argumentoval, že v žalobe žiadal, aby bol o termíne vyhlásenia rozhodnutia upovedomený mailom na adresu jeho právneho zástupcu, čo však krajský súd neurobil. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že neoznámením vyhlásenia rozhodnutia elektronickou formou nemohlo dôjsť k porušeniu procesných práv sťažovateľa. Termín vyhlásenia rozsudku krajského súdu bol riadne a včas zverejnený na internetovej stránke krajského súdu, ako aj na jeho úradnej tabuli. Okrem toho na verejnom vyhlásení rozsudku účastník konania neuplatňuje žiadne procesné práva, nedáva k veci žiadne vyjadrenia, nie je vypočutý. Uvedeným konštatovaním sa najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa odchyľil od vlastnej judikatúry, jeho rozhodnutie je neospravedliteľné a neudržateľné. Nedodržanie postupu oznámenia času a miesta vyhlásenia rozsudku znamená, že korekciu jeho porušených procesných práv možno dosiahnuť len zrušením takého rozhodnutia. Vzhľadom na znenie čl. 142 ústavy je povinnosť verejného vyhlásenia rozsudku bezvýnimočná, výnimky z princípu verejnosti súdneho konania existujú, avšak týkajú sa len vedenia súdneho pojednávania, nie vyhlásenia rozsudku. Na podporu svojej argumentácie sťažovateľ poukázal na konštantnú judikatúru najvyššieho súdu, z ktorej vyplýva, že uvedeným postupom krajského súdu došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom.

10. K porušeniu základného práva na zákonného sudcu došlo podľa sťažovateľa postupom najvyššieho súdu, ktorý nepredložil návrh na začatie prejudiciálneho konania Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (ďalej len „Súdny dvor“) podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie na výklad § 16, čl. 3 a čl. 5 smernice, pretože v jeho veci došlo k porušeniu práva na vedomosti. Najvyšší súd odmietnutie návrhu sťažovateľa neodôvodnil v rámci výnimiek stanovených judikatúrou Súdneho dvora. Keďže v konaní pred najvyšším súdom sa nepodieľal na výklade práva komunitárny sudca, hoci bol tento výklad nevyhnutný na rozhodnutie vo veci samej, bolo porušené základné právo sťažovateľa na zákonného sudcu.

11. Sťažovateľ navrhol ústavnému súdu, aby prerušil konanie a predložil vec Súdnemu dvoru podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie s návrhom na začatie prejudiciálneho konania. Výklad Súdneho dvora je nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci samej. Konkrétne sťažovateľ otázku, ktorá má byť predložená, formuloval takto:

„je vnútroštátna právna úprava uvedená v ustanovení § 3 ods. 1 zákona č. 211 zo 17. mája 2000 o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých v znení neskorších predpisov ktorá neumožňuje prístup k vedomostiam a to judikatúre ESJP v slovenskom jazyku v súlade s článkami 3 a čl.2 ods.4 a bodov 9 a 16 odôvodnenia Smernice 2003/98/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 17. novembra 2003 o opakovanom použití informácií verejného sektora v spojení s čl. 11 a čl. 52 Charty základných práv Európskej únie?“

12. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1/ Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 5 S 30/2018 zo dňa 29.1.2019 a konaním ktoré mu predchádzalo došlo k porušeniu základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 1 ods.1, 2 , čl. 7 ods. 5 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, právo na slobodu prejavu a právo na informácie upravené v čl. 26 Ústavy SR a právo prijímať a rozširovať informácie upravené v čl. 10 v spojení s článkom 46 Dohovoru, právo prijímať a rozširovať informácie upravená v čl. 11 Charty základných práv Európskej únie, základné právo na verejné

vyhlásenie rozsudku zaručené v čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo konať pred súdom upravené v čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

2/ Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 6Sžik/5/2019 z dňa 16.1.2020 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, 2, čl. 7 ods. 5 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, právo na slobodu prejavu a právo na informácie upravené v čl. 26 Ústavy SR, právo prijímať a rozširovať informácie upravené v čl. 10 Dohovoru v spojení s článkom 46 Dohovoru a právo prijímať a rozširovať informácie upravené v čl. 11 Charty základných práv Európskej únie a základné právo sťažovateľa na zákonného sudcu upravené v čl. 48 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

3/ Súd zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžik/5/2019 zo dňa 16.1.2020 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 S30/2018 zo dňa 29.1.2019 a vec vracia krajskému súdu a prikazuje aby vo veci konal a rozhodol.

4/ Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v sume 7.500,- eur ktorú je povinný Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd v Bratislave zaplatiť spoločne a nerozdielne do dvoch mesiacov od doručenia nálezu na účet sťažovateľa.

5/ Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd v Bratislave sú povinné spoločne a nerozdielne v zmysle plnej moci uhradiť trovy právneho zastúpenia v sume 375,24 eur na účet právneho zástupcu sťažovateľa do 2 mesiacov od doručenia nálezu.“

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

13. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

16. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q) r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo,

pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

18. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

19. Pri rozhodovaní orgánov verejnej moci (t. j. aj súdov) o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v konkrétnom právom upravenom procese je nevyhnutné akcentovať princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie. Tieto princípy nachádzame v čl. 46 a nasl. ústavy (základné právo na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivý proces). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne

akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

20. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní s odôvodnením rozhodnutí inštančne nižších súdov a inkorporuje ho, zrejme, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov (pozri napr. Helle v. Fínsko, č. 20772/92, rozsudok ESĽP z 19. 12. 1997, bod 60; Rajkovič v. Chorvátsko, č. 50943/99, rozhodnutie z 3. 5. 2001, bod 2). Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.

21. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

21.1 Podľa čl. 7 ods. 5 ústavy medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

21.2 Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

21.3 Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

21.4 Podľa čl. 26 ods. 3 ústavy cenzúra sa zakazuje.

21.5 Podľa čl. 26 ods. 4 ústavy slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

21.6 Podľa čl. 26 ods. 5 ústavy orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

21.7 Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

21.8 Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

21.9 Podľa čl. 142 ods. 3 ústavy rozsudky sa vyhlasujú v mene Slovenskej republiky a vždy verejne.

22. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

22.1 Podľa čl. 10 ods. 1 prvej a druhej vety dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice.

22.2 Podľa čl. 46 ods. 1 dohovoru vysoké zmluvné strany sa zaväzujú, že sa budú riadiť právoplatným rozsudkom súdu vo všetkých prípadoch, ktorých sú stranami.

22.3 Podľa čl. 46 ods. 2 dohovoru právoplatný rozsudok súdu sa doručí Výboru ministrov, ktorý dohliada na jeho výkon.

22.4 Podľa čl. 46 ods. 3 dohovoru ak Výbor ministrov dospeje k záveru, že dohľadu nad výkonom právoplatného rozsudku bráni problém spojený s výkladom rozsudku, môže vec predložiť súdu na výrok o otázke výkladu.

22.5 Podľa čl. 46 ods. 4 dohovoru ak Výbor ministrov dospeje k záveru, že sa vysoká zmluvná strana odmieta riadiť právoplatným rozsudkom v spore, ktorého je stranou, môže

po doručení formálneho upozornenia danej strane rozhodnutím prijatým dvojtretinovou väčšinou hlasov zástupcov oprávnených zasadať vo Výbore ministrov predložiť súdu otázku, či táto strana porušila svoj záväzok podľa odseku 1.

22.6 Podľa čl. 46 ods. 5 dohovoru ak súd skonštatuje porušenie odseku 1, predloží prípad Výboru ministrov na zváženie prijatia opatrení. Ak súd skonštatuje, že nedošlo k porušeniu odseku 1, predloží prípad Výboru ministrov a ten uzavrie jeho skúmanie.

22.7 Podľa čl. 11 ods. 1 charty každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie a myšlienky bez zasahovania orgánov verejnej moci a bez ohľadu na hranice. Podľa ods. 2 rešpektuje sa sloboda a pluralita médií.

23. Podľa § 3 ods. 1 infozákona každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

III.

Právne posúdenie

III.A K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom

24. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07, III. ÚS 514/2017).

25. Ústavnou sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol jeho doručením účastníkom konania právoplatnosť [§ 145 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SSP“)], pretože správne

súdnicstvo je po nadobudnutí účinnosti Správneho súdneho poriadku (1. júla 2016) budované na báze jednoinštančnosti. Napriek tomu je proti nemu prípustná kasačná sťažnosť. Túto procesnú možnosť sťažovateľ využil a o jeho kasačnej sťažnosti bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd.

26. Kasačná sťažnosť predstavuje procesnú platformu, ktorou sa žalobca v správnom súdnicstve môže účinne domáhať ochrany subjektívnych základných práv (či už procesnej povahy, alebo hmotnej povahy), k porušeniu ktorých malo podľa jeho názoru dôjsť rozhodnutím správneho súdu, ktorým sa konanie o žalobe končí.

27. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti z dôvodu nedostatku právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.B K namietanému porušeniu práv sťažovateľa rozsudkom najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcim postupom

28. Sťažovateľ argumentuje, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ktorým bola zamietnutá kasačná sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu, ktorým bola zamietnutá jeho žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministerky spravodlivosti, ktorým zamietla rozklad proti rozhodnutiu ministerstva vo veci nesprístupnenia informácie v časti neposkytnutia rozhodnutia ESLP vo veci Hulea proti Rumunsku č. 33411/05 v slovenskom jazyku, je arbitrárny, neodôvodnený a ústavne neudržateľný, v dôsledku čoho došlo aj k porušeniu jeho základných práv zaručených v čl. 26, čl. 48 ods. 1, čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 7 ods. 5 ústavy, ako aj porušeniu čl. 142 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 10 a čl. 46 dohovoru, ako aj práva podľa čl. 11 charty. V konkrétnostiach sťažovateľ zdôrazňuje, že nesúhlasí s názormi prezentovanými najvyšším súdom, pretože

- neposkytnutie uvedenej informácie nie je súladné s čl. 26 ústavy a ustanoveniami infozákona,

- neposkytnutie požadovanej informácie je v rozpore s čl. 10 dohovoru, ako aj čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 5 ústavy a čl. 11 charty, pretože zverejňovanie rozhodnutí ESLP je vo verejnom záujme a ministerstvo bolo povinné sprístupniť sťažovateľovi žiadanú informáciu vo forme rozhodnutia ESLP v slovenskom jazyku, pretože to patrí medzi všeobecné opatrenia, ktoré zabránia porušovaniu práv ďalších osôb v budúcnosti,

- aj ústavný súd priznáva judikatúre ESLP normatívnu záväznosť, z čoho vyplýva povinnosť ministerstva rozširovať rozhodnutia ESLP,

- krajský súd neoznámil sťažovateľovi, resp. jeho právnomu zástupcovi termín verejného vyhlásenia rozsudku napriek tomu, že o to požiadal, čím došlo k porušeniu jeho procesných práv v takej intenzite, ktorú bolo možné korigovať len zrušením rozsudku krajského súdu,

- došlo k porušeniu práva sťažovateľa na vedomosti, ktoré je upravené v smernici, a preto bolo vo veci potrebné, aby najvyšší súd konanie prerušil a požiadal Súdny dvor o výklad § 16, čl. 3 a čl. 5 predmetnej smernice. Pokiaľ najvyšší súd nepredložil návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, postupoval v rozpore so základným právom sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

29. V súvislosti s preskúvaním namietaného porušenia označených práv sťažovateľa podľa ústavy, dohovoru a charty napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve je potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí, opatrení a iných zásahov orgánov verejnej správy v kontexte ochrany subjektívnych práv žalobcu (§ 2 ods. 1, § 6 ods. 1 a § 177 ods. 1 SSP), teda preskúmať, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba vziať preto do úvahy, že správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý primárne posudzuje právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

30. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti bolo posúdiť, či odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem vzťahujúcich sa na vec sťažovateľa a s tým spojené možné porušenie označených ústavných práv sťažovateľa, alebo naopak, či vzhľadom na právne závery uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ani po jej prijatí na ďalšie konanie by nebolo možné konštatovať porušenie označených ústavných práv sťažovateľa.

31. Najvyšší súd sa v odôvodnení svojho rozsudku predovšetkým zaoberal právnou otázkou, či a za akých podmienok bolo možné sťažovateľovi postupom podľa infozákona odoprieť sprístupnenie ním požadovanej informácie, pričom dospel k ním formulovaným záverom, zrozumiteľne objasnil najmä zákonný, ako aj ústavnoprávny rámec základného práva slobodne prijímať informácie a tieto úvahy následne primeraným spôsobom aplikoval v okolnostiach danej veci.

32. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd interpretoval zákonné predpoklady poskytnutia požadovanej informácie, zdôrazňujúc, že najzásadnejším predpokladom je, že povinná osoba predmetnou informáciou disponuje, a v prípade sťažovateľa to tak nebolo. Najvyšší súd tiež konštatoval, že rozširujúci výklad, podľa ktorého by povinná osoba musela spracovávať údaje do inej formy ako je tá, v ktorej sa nachádzajú, nie je prípustný, pretože z infozákona nemožno vyvodzovať povinnosť povinnej osoby získavať, vyžadovať, zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať či spravovať materiály, ak sa tieto nenachádzajú v jej dokumentácii v originálnej podobe. Rovnako nemožno od povinnej osoby vyžadovať, aby vykonávala také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu jej právomocí, teda v danej veci zabezpečiť preklad rozhodnutia ESLP do slovenského jazyka za situácie, keď ním nedisponuje. Navyše taká povinnosť ministerstvu nevyplýva ani z medzinárodných dokumentov upravujúcich činnosť ESLP. Najvyšší súd sa napokon stotožnil s názorom krajského súdu, že sťažovateľom požadovaná informácia je verejne dostupná v databáze HUDOC na oficiálnej stránke ESLP v jazyku, v ktorom bolo dané rozhodnutie vyhlásené.

33. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že z obsahu sťažnostnej argumentácie a interpretačných záverov vyplývajúcich z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nevyplýva, že by najvyšší súd ústavnoprávne neudržateľným spôsobom posúdil námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti, resp. že by jeho právne závery boli v rozpore s relevantnou normatívnou úpravou.

34. Z čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy možno vyvodiť právo každého slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať informácie (I. ÚS 236/06) a k nemu korelujúci pozitívny záväzok štátu voči neidentifikovanej skupine subjektov tieto práva každému garantovať, resp. poskytnúť. Obsah tohto záväzku je bližšie upravený v čl. 26 ods. 5 ústavy v podobe povinnosti orgánov verejnej moci primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti, pričom podmienky a spôsob poskytovania informácií ustanoví zákon.

35. Citovanými ustanoveniami ústavy sa zaručuje základné právo na informácie, ktoré sa obdobne ako sloboda prejavu priznávajú a chránia v režime čl. 26 ods. 4 ústavy, podľa ktorého slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

36. Osobný rozsah základného práva na informácie je daný slovom každý. Právo vyhľadávať a prijímať informácie treba pritom chápať ako konanie smerujúce k získaniu, prijímaniu a spracovaniu informácie. Realizácia tohto práva súvisí s uplatnením všeobecnej povinnosti orgánov verejnej moci poskytovať informácie o svojej činnosti, postupoch, konaniach, rozhodovacích procesoch a rozhodnutiach jednotlivým fyzickým osobám alebo hromadným informačným prostriedkom, čo je viazané na vecný rozsah informačnej povinnosti v posudzovanej súvislosti vymedzený v § 3 infozákona. Z tohto hľadiska je relevantná okolnosť uvedená v bode 49 rozhodnutia najvyššieho súdu, a to, že sťažovateľ požadoval preklad rozhodnutia, v ktorom Slovenská republika nebola stranou sporu. To je pri skúmaní otázky, či malo mať ministerstvo taký preklad k dispozícii, potrebné posudzovať v kontexte čl. 46 dohovoru (bod 22.2 tohto odôvodnenia), a teda odpovedať

negatívne. Výkladová relevancia rozhodnutí ESLP nezodpovedá všeobecnému záväzku Slovenskej republiky, ktorého obsahom by bolo zverejňovať alebo sprístupňovať preklad všetkých rozhodnutí, resp. ktoréhokolvek rozhodnutia ESLP do slovenského jazyka.

37. Právo na informácie sa nezaručuje ako absolútne právo nadradené nad ostatné základné práva a slobody zaručené ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom. Všetky základné práva a slobody sa chránia len do takej miery a v rozsahu, dokiaľ uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (m. m. PL. ÚS 7/96). Rovnováha verejného a súkromného záujmu je dôležitým kritériom pre určovanie primeranosti obmedzenia každého základného práva a slobody (PL. ÚS 7/96, m. m. III. ÚS 196/03).

38. Ústava neobmedzuje právo na informácie z hľadiska predmetu tohto práva, teda neustanovuje pozitívny výpočet informácií, ktoré oprávnená osoba môže vyhľadávať, prijímať a rozširovať, ani neurčuje negatívny výpočet informácií, ktoré nemožno vyhľadávať, prijímať a rozširovať. Predmetom práva na informácie môžu byť všetky informácie, pokiaľ nejde o informácie podliehajúce obmedzeniam vyvoditeľným z čl. 26 ods. 4 ústavy.

39. V načrtnutých súvislostiach sa žiada zdôrazniť aj to, že obsahom základného práva na informácie nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní žiadateľa (II. ÚS 184/03). Podmienky aspôsob, ktorým orgány verejnej moci vykonávajú svoju povinnosť poskytovať informácie o svojej činnosti, sú bližšie ustanovené zákonom, a to jednak všeobecným zákonom „*lex generalis*“, ktorým je infozákon, ako aj prípadnými osobitnými zákonmi – „*legi speciali*“.

40. Orgán verejnej moci môže na základe zákonom ustanovených dôvodov odmietnuť poskytnutie informácie požadovanej osobou uplatňujúcou základné právo na informácie. Z judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia orgánu verejnej moci o nesprístupnení informácií musí implikovať logickú, právnu a presvedčivú

argumentáciu, aby priemernému adresátovi bola poskytnutá možnosť pochopiť, na základe akých konkrétnych okolností a v akom rozsahu bol zistený skutkový stav, správnosť právnych noriem uplatnených na skutkový stav a právne závery nevybočujúce z logiky aplikácie práva a vedúce k myšlienke obsiahnutej vo výrokovvej časti (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 SŽi 1/2009 z 3. novembra 2009).

41. Ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku primeraným, a teda ústavne akceptovateľným spôsobom vyrovnal so všetkými podstatnými skutočnosťami, ktoré boli relevantné pre rozhodnutie vo veci a ktoré dostatočne objasnili skutkový a právny základ rozhodnutia. Z uvedených dôvodov neexistuje podľa názoru ústavného súdu medzi obsahom napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a požiadavkami vyvoditeľnými zo základných práv podľa čl. 26, čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 7 ods. 5 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 10 a čl. 46 dohovoru, ako aj práva podľa čl. 11 charty súvislosť, a preto považuje argumentáciu sťažovateľa za nedôvodnú.

42. Sťažovateľ tiež namieta, že nebol krajským súdom elektronicky upovedomený na mailovú adresu o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku krajského súdu, hoci v podanej žalobe požiadal krajský súd, aby mu bol termín vyhlásenia rozsudku doručovaný na elektronickú adresu.

43. Z pohľadu ústavného súdu je potrebné pripomenúť, že ústavný súd disponuje bohatou a konštantnou judikatúrou k otázke verejného vyhlasovania rozsudkov všeobecných súdov a k otázke upovedomenia verejnosti a sporových strán o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku (II. ÚS 88/01, I. ÚS 121/09, IV. ÚS 110/03, II. ÚS 85/02, I. ÚS 252/05). Vychádzajúc z citovanej konštantnej judikatúry ústavného súdu, je potrebné predovšetkým uviesť, že sťažovateľ nenamieta, že by k verejnemu vyhláseniu rozsudku krajského súdu nedošlo. Nenamieta ani, že by verejnosť a strany konania neboli vôbec informované o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku krajského súdu vhodnými prostriedkami (napr. na oznamovacej úradnej tabuli súdu, na jeho internetovej stránke). Jeho námietka je konkretizovaná len tým, že nebol upovedomený o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku krajského súdu aj špecifickým spôsobom.

44. Pre naplnenie princípov spravodlivého súdneho konania musí byť nepochybné, že došlo k verejnému vyhláseniu rozsudku a že o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku boli verejnosť a strany sporu riadne upovedomené, teda že do dispozičnej sféry a vedomia verejnosti a strán sporu sa dostalo oznámenie súdu o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku. Naplneniu týchto predpokladov pre ústavne súladný postup súdov pri verejnom vyhlasovaní rozsudkov konvenuje napríklad oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku stranám sporu a verejnosti jeho zverejnením na úradnej tabuli súdu či internetovej stránke súdu.

45. Pokiaľ strana sporu bola o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku oboznámená zverejnením oznámenia na úradnej tabuli súdu či jeho internetovej stránke, avšak nie aj prostredníctvom elektronických prostriedkov, a to napriek tomu, že strana sporu o to požiadala, závisí záver o nezákonnom postupe od použitej právnej (procesnej) úpravy. Tu je treba poukázať na bod 56 rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorom odkazuje na § 137 ods. 4 SSP, ktorý neupravuje povinnosť súdu v prípade určenia verejného vyhlásenia rozsudku, ktorým rozhoduje bez nariadenia ústneho pojednávania, osobitne upovedomiť účastníka konania.

45.1 Možno dodať, že povinnosť, ak o to strana požiadala, oznámiť jej miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami je ustanovená v § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku, teda v predpise upravujúcom iný typ konania. Keďže ide o dve rôzne úpravy tej istej procesnej situácie, je potrebné uprednostniť osobitné ustanovenie Správneho súdneho poriadku (§ 137 ods. 4) ako „*lex specialis*“, a to v súlade s § 25 naostatok označeného zákona upravujúceho subsidiaritu Civilného sporového poriadku len pre otázky osobitne neriešené pre správne súdne konanie („Ak tento zákon neustanovuje inak...“).

46. V napadnutom rozsudku sa navyše najvyšší súd vysporiadal s touto námietkou sťažovateľa aj z hľadiska možných pozitívnych úvah o oznámení termínu verejného vyhlásenia rozsudku. Vyhodnotil ju ako nedôvodnú, poukazujúc okrem iného na princíp hospodárnosti konania. Podľa názoru najvyššieho súdu by bolo v rozpore s uvedeným princípom, pokiaľ by len z dôvodu potreby doručenia oznámenia o verejnom vyhlásení

rozsudku elektronicky zrušil rozsudok krajského súdu, ktorý by bol následne vyhlásený v rovnakom znení. Najvyšší súd poukázal tiež na skutočnosť, že termín verejného vyhlásenia rozsudku krajského súdu bol riadne a včas zverejnený na internetovej stránke súdu, ako aj na jeho úradnej tabuli. K porušeniu procesných práv sťažovateľa nemohlo dôjsť aj preto, lebo na verejnom vyhlásení rozsudku účastník konania neuplatňuje žiadne svoje procesné práva, nedáva vo veci vyjadrenia a nie je ani vypočutý.

47. S týmto právnym názorom najvyššieho súdu sťažovateľ v ústavnej sťažnosti polemizuje. Ústavný súd, poukazujúc okrem bodu 45.1 tohto odôvodnenia aj na závery obsiahnuté v uznesení ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 162/2020, konštatuje, že sťažovateľom namietaný nezákonný postup krajského súdu (neoznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami) ešte nemusí (nemusel by ani v prípade existencie a porušenia takej povinnosti konajúcim súdom) znamenať porušenie ústavných práv sťažovateľa, a to vzhľadom na intenzitu zásahu do jeho ústavných práv oslabenú tým, že krajský súd oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku sťažovateľovi a verejnosti na úradnej tabuli, resp. na internetovej stránke súdu. Vzhľadom na uvedené považuje ústavný súd túto námietku sťažovateľa za nedôvodnú a dodáva, že sťažovateľom označený čl. 142 ods. 3 ústavy síce ukladá súdom povinnosť vyhlasovať rozsudky verejne a v mene Slovenskej republiky, k čomu však v tomto prípade došlo, a to bez spochybnenia takto (ústavne) vymedzenej okolnosti sťažovateľom.

48. Napokon vo vzťahu k nepredloženiu predbežnej otázky Súdnemu dvoru najvyšším súdom, a tým aj k vzniku porušenia základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ústavný súd poukazuje na to, že touto problematikou sa zaoberal už v uznesení sp. zn. III. ÚS 388/2010 z 19. októbra 2010, keď konštatoval, že „konanie podľa čl. 267 zmluvy je založené na del'be úloh medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdnym dvorom. Je vecou len vnútroštátneho súdu, pred ktorým začal spor a ktorý nesie zodpovednosť za súdne rozhodnutie, posúdiť so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nevyhnutnosť rozsudku o prejudiciálnej otázke pre vydanie rozsudku vo veci samej, ako aj relevantnosť otázok, ktoré položí Súdnemu dvoru. V dôsledku toho je Súdny dvor v zásade povinný rozhodnúť, pokiaľ sa položené otázky týkajú výkladu práva Spoločenstva

(napríklad rozsudok z 11. 7. 2006, Chacón Navas, C 13/05, bod 32 a tam citovaná judikatúra).“. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že najvyšší súd nepredložil Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku týkajúcu sa výkladu ustanovení smernice v súvislosti s porušením jeho práva na vedomosti, ústavný súd musí pripomenúť, že účastník konania podľa zákonnej úpravy nemá nárok na to, aby vnútroštátny súd prerušil konanie a predložil prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru. Predpokladom povinnosti zahájiť konanie o predbežnej otázke týkajúcej sa výkladu komunitárneho práva je v zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora predovšetkým skutočnosť, či otázka komunitárneho práva je pre riešenie daného prípadu relevantná [BOBEK, M. *Porušení povinnosti zahájit řízení o předběžné otázce podle článku 234 (3) SES*. Praha : C. H. Beck, 2004, s. 41.].

49. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku nevzniká v každom prípade, a to ani v prípade súdu, proti rozhodnutiu ktorého už nie je prípustný opravný prostriedok. Súdny, ktoré sú z dôvodu svojho postavenia vo vnútroštátnom súdnom systéme povinné predkladať prejudiciálne otázky, sa môžu tejto povinnosti vyhnúť za splnenia niektorého alebo viacerých týchto predpokladov:

a) ak odpoveď na prejudiciálnu otázku by nemala žiadny význam pre vytvorenie právneho základu na rozhodnutie vo veci samej,

b) ak ide o otázku, ktorá bola v skutkovo a právne podobnom prípade vyriešená Súdnym dvorom Európskej únie, alebo o právnu otázku, ktorá sa vyriešila v judikatúre Súdneho dvora Európskej únie bez zreteľa na to, v akých konaniach bola predložená (princíp „*acte éclairé*“),

c) ak je výklad práva Spoločenstva alebo Únie taký jasný, že nevznikajú žiadne rozumné pochybnosti o výsledku (princíp „*acte clair*“).

50. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd nevidí dôvod vyhodnotiť postup najvyššieho súdu, ktorý nepredložil Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku týkajúcu sa spomínanej smernice, ako nesprávny. Dôvodom je, že otázka výkladu komunitárneho práva tak, ako ju navrhol sťažovateľ, nebola pre riešenie daného prípadu v kontexte právnych záverov najvyššieho súdu pri prieskume rozhodnutia krajského súdu (body 29 až 41 tohto odôvodnenia) relevantná, čomu zodpovedá alternatíva označená ako „a“ v bode 49 tohto

odôvodnenia (pričom uvedené platí bez ohľadu na odlišný aspekt negatívneho záveru o prerušení konania, ktorý nepriliehavo prezentuje najvyšší súd v bode 53 svojho rozhodnutia). Podľa ústavného súdu preto k porušeniu základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nedošlo a z toho dôvodu predmetnú námietku sťažovateľa vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú.

51. Pokiaľ ide o návrh sťažovateľa, aby ústavný súd prerušil konanie o ústavnej sťažnosti a predložil Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku vo veci zaujatia stanoviska, či je právna úprava § 3 ods. 1 infozákona v súlade s čl. 3 a čl. 2 ods. 4 a bodmi 9 a 16 smernice v spojení s čl. 11 a čl. 52 charty, ústavný súd nepovažoval za potrebné prerušiť konanie a požiadať Súdny dvor podľa čl. 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie o výklad formou predbežného nálezu, pretože to na účel rozhodnutia o ústavnej sťažnosti nie je potrebné, čo vyplýva z bodu 50 tohto odôvodnenia nadväzujúceho na obsah jeho predchádzajúcich bodov.

52. Vzhľadom na uvedené závery ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2021

Libor Duľa
predseda senátu